

1. kapitola

Patnáctý srpen. Další v řadě upocených, horkem zamlžených dnů. Žádná bílá oblaka na modrém podkladu, ani úlevný vánek – vzduch připomínal spíš jen vlhkou bariéru anebo hmotu, v níž se dalo plavat.

Zprávy v šest a jedenáct navíc předpovídaly další vlnu veder. Nic zajímavějšího se ve Washingtonu D. C. na konci léta nedělo.

Senátní prázdniny zklidnily obvyklý ruch na Kapitolu a prezident se před náročnou cestou do Evropy rekreoval v Camp Davidu. Bez každodenního hemžení politiků se stal Washington městem turistů a pouličních prodavačů. Před muzeem hrál mim pro zpocené hlouček lidí, kteří se tu zastavili, spíš aby nabrali dech než z lásky k umění. Pestré letní šaty se jim lepily na tělo a jejich děti se dožadovaly zmrzliny.

Mnoho lidí bez rozdílu věku hledalo útočiště v parku Rock Creek a limonáda, stejně jako pivo s vínem, se prodávala po hektolitrech. Rodinné pikniky provázely nezbytný výskot batolat, volání matek, aby děti nechodily k vodě nebo odložily klacek či kámen, a také hlasitá hudba z přenosných magnetofonů.

Studenti v hloučcích na břehu řeky o něčem debatovali, jiní se jen opalovali a někteří měli ještě dost energie, aby se honili za létajícím talířem a přitom ukazovali opálená těla.

Ve stínu stromu seděla mladá umělkyně a cosi skicovala. Po několika marných pokusech předvést jí své pěstované bicepsy zvolil jeden z mladíků okatější metodu. Talíř přistál s plácnutím přesně na jejím skicáku. Naštvaně vzhledla, ale to už k ní běžel s omluvným, a jak tajně doufal, i oslnivým úsměvem.

„Promiň, ulítlo mi to.“

Přehodila si přes rameno prameny hustých tmavých vlasů a talíř mu netečně podala. „To nic.“ Nestál jí ani za pohled.

Přesto si dřepel vedle ní a zadíval se na kresbu. O umění nevěděl zhola nic, ale pokusit se přece musel. „Ale je to fakt dobrý! Ty tady studuješ?“

Pochopila, oč mu jde, a chtěla se ho zbavit. Pak ale vzhledla a zachytila ten jeho úsměv. Nebyl zrovna originální, jenže moc pěkný. „Na Georgetownu.“

„Vážně? Já taky. Nulťák na právech.“

Přes zelenou plochu netrpělivě volal kamarád. „Tak Rode! Jdem na to pivo, nebo ne?“

„Chodíš sem často?“ vyptával se Rod dál a kamaráda ignoroval. Ta dívka měla největší hnědé oči, jaké kdy viděl.

„Sem tam.“

„Tak co kdybysme...“

„Rode, pojď už!“

Rod se ohlédl na svého urřčeného, lehce obtloustlého přítele a pak zpět na elegantní černovlásku. Bylo rozhodnuto. „Dorazím za tebou, Pete,“ křikl a poslal mu talíř vysokým obloukem.

„To už hra skončila?“ zeptala se dívka a sledovala letící předmět.

Usmál se a dotkl se konečků jejích vlasů. „To se ještě uvidí.“

Pete zatím s klením pronásledoval disk. Vždyť za něj dal šest babek. Málem zašlápl psa, pak lezl ze svahu a doufal, že talíř neskončil v řece. Za nové sandály totiž vysočil mnohem víc. Talíř se opravdu snášel k vodě, ale pak narazil do stromu a přistál v nějakém roští. Zalitý potem a s představou chlazeného piva před očima doběhl k místu a rozhrnul větev.

Srdce se mu zastavilo a vzápětí ucítil jeho tep v hlavě. Než mohl nabrat dech, aby zaječel, prudce vyvrhl hranolky a dva hot dogy, co měl k obědu.

Talíř dopadl jen pár stop od břehu. Jeho jasná červeň ostře kontrastovala s ledově bílou rukou, která jako by ho Petovi podávala zpět.

Byla to Carla Johnsonová, třiaadvacetiletá studentka herectví a příležitostná servírka. Před dvanácti až patnácti hodinami ji kdosi uškrtil kněžským humerálem – bílou šálou protkávanou zlatem.

Detektiv Ben Paris se znaveně opřel o stůl. Právě dvěma prsty doťukal zprávu o vraždě té Johnsonové a tíha faktů na něho začala doléhat. Žádný sexuální motiv ani loupežné přepadení. Ta holka ležela na kabelce s dvaceti dolary a kreditní kartou. Ani opálový prsten za dobrých padesát babek jí ten lotr z prstu nestáhl. Žádný motiv, žádný podezřelý. Nic.

Ben s kolegou celé odpoledne vyslýchal rodinu oběti. Nepříjemná práce. Nepříjemná, ale nutná. Rodiče stále opakovali to samé. Carla chtěla být herečkou. Studium ji docela pohlcovalo. Na rande občas vyrazila, ale nic vážného si začít nechtěla. Byla oddaná snu, který se jí už nikdy nesplní.

Ben přelétl očima zprávu a zamyslel se nad vražednou zbraní. Kněžský šál s přišpendleným vzkazem. Před

čtyřmi hodinami klečel vedle té dívky a osobně si ho přečetl.

Její hříchy jsou odpuštěny.

„Amen,“ zašeptal Ben a zhluboka si vzdychl.

V jednu hodinu po půlnoci rázovala Barbara Claytonová přes park u washingtonské katedrály. Byla vlháká srpnová noc plná hvězd, ale ona neměla chuť si toho všimnout. Zlostně si mumlala do kroku. Ten křivohubej mechanik to ráno schytá. Prý ta převodovka šlape jako hodinky. Parchant. Ještě že to má domů pár bloků. Zato ráno bude muset do práce autobusem. Ten usmolenej pitomec teda něco uslyší. Nad hlavou jí prolétla létavice a obloukem zmizela ve tmě. Barbara ji neviděla.

Neviděla ani muže, který ji už chvíli pozoroval. Tušil, že přijde. Vždyť byl vyzván, aby stál na stráž. Hlava mu ještě teď duněla silou Jeho hlasu. On je vyvolený, co má nést Jeho břemeno i slávu.

„*Dominus vobiscum*,“ zašeptal a sevřel jemnou látku v ruce.

Když úkol dokončil, pocítil nával moci a síly. Explodovala mu v klíně. Byl očištěný. A ona taky. Klidně přejel palcem přes její čelo, ústa a hrud na znamení kříže. Dával jí rozhřešení. Jen rychleji! Hlas ho přece varoval, že mnozí jeho očištné poslání nepochopí.

Zanechal tělo ve stínu a s radostným výrazem v šlepných očích odcházel pryč.

„Novináři nás za tohle sežerou.“ Kapitán Harris plácl rukou na rozevřené noviny. „Lidi už začínají panikařit. Jestli já dostanu do ruky toho, co jim to s tím knězem vyžvanil...“

Zmlkl a zarazil se. Málokdy takhle ztrácel sebekontro-

lu. Není přece žádný ouřada, řekl si, ale policajt. A zatraceně dobrej policajt. Ten se musí umět ovládat. Pomalu složil noviny a úkosem pohlédl na své podřízené. Dobří kluci, pomyslel si. Jiné by ani nesnesl.

Ben Paris seděl za psacím stolem a pohrával si s těžítkem. Harris už věděl, že to dělá vždycky, když o něčem přemýšlí. Je mladý, uvažoval kapitán, ale za těch deset let ve službě víc než zkušený. Snad jen předpisy občas trochu ignoruje. Ale ty dvě pochvaly za statečnost si rozhodně zasloužil. V klidnějších chvílích by se Harris bavil jeho vzhledem. Působil totiž jako hollywoodská verze maskovaného poldy – štíhlý, snědý, s výraznou tváří a vlasy delšími, než bylo u sboru obvyklé. Ještě že je nosil zastřižené podle poslední módy. A těm jeho světlezeleným očím nic podstatného neuniklo.

Vedle něho, s dlouhýma nohama na stole, seděl Ed Jackson, Benův parťák. Už jen výškou něco pod dva metry a váhou dost přes metrák každého podezřelého zastránil. Nechal si narůst plnovous, který byl stejně zrzavý jako kudrnatá hříva na jeho hlavě. Měl přívětivé modré oči, ale policejním speciálem prostřelil čtvrták na padesát metrů.

Harris odložil noviny a zůstal stát. „Tak co k tomu máš?“

Ben si přehodil těžítko z ruky do ruky. „Že mezi oběťmi není žádná spojitost. Snad jen typově si byly podobné. Jinak se neznaly. O Johnsonové už všechno víš. Barbara Claytonová prodávala oblečení, byla rozvedená, děti neměla. Její rodina žije v Marylandu. Ještě před čtvrt rokem se s někým vídala, ale pak to zhaslo, protože se přestěhoval do L. A. Prověrujeme ho, ale zdá se čistý.“

Sáhl do kapsy pro cigaretu, ale zachytil pohled svého parťáka.

„To je šestá,“ prohodil Ed. „Ben se snaží omezit kouření na krabičku denně,“ vysvětlil a v hlášení pokračoval sám.

„Claytonová strávila večer v baru s kolegyní z práce. Něco jako dámská jízda. Její vůz se našel pár bloků od místa činu – asi problém s převodovkou. Vypadá to, že se vydala pěšky domů, protože bydlela jen půl míle od toho místa.“

„Jediné, co měly oběti společného, je, že to byly bělošky a blondýny.“ Ben ostře potáhl z cigarety a vyfoukl kouř. „A teď jsou mrtvé.“

A zrovna v jeho rajonu, dodal v duchu Harris a bral to docela osobně. „Vražedná zbraň – kněžský šál.“

„Humerál neboli amictus,“ doplnil Ben. „Ten by se dal docela snadno vystopovat. Náš týpek totiž používá jen ty nejlepší – hedvábné.“

„Ale nekoupil je tady ve městě,“ pokračoval Ed. „Prověřili jsme všechny obchody s tímhle zbožím i kostely rok zpátky. Tři takové se prodaly jen v Nové Anglii.“

„A ten vzkaz byl na papíře, co je k dostání všude,“ dodal Ben. „Ten se vystopovat nedá.“

„Stručně řečeno, nemáme nic.“

„Stručně a jasně,“ souhlasil Ben.

Harris si mlčky prohlížel své muže. Možná by byl radši, kdyby Ben nosil kravatu a Ed zastříhl ty své vousy, ale i bez toho byli z jeho party nejlepší. Paris i s tou svou zdánlivou nedbalostí měl jasný úsudek a instinkt jako liška. Jackson by pracovitý a důkladný jako hospodyňka a každý případ luštil s vášní křížovkáře.

Harris nasál kouř Benovy cigarety a připomněl si, že sám přestal kouřit kvůli zdraví. „Tak běžte znova všechny vyslechnout. Chci zprávu o tom bývalém příteli Claytonové a seznamy zákazníků z těch církevních obchodů.“ Oči mu padly na složené noviny. „Chci toho chlapa dostat.“

„Kněze,“ zamumlal Ben při pohledu na hlavní titulek.
„Novináři mají rádi označené psychopaty.“

„A taky velké náklady,“ dodal Harris. „Takže jim toho chlapa radši rychle vyfouknem z titulních stránek a šoupnem za mříže.“

Doktorka Teresa Courtová, nevyspalá po celonočním papírování, popíjela ranní kávu a nahlížela do *Postu*. Náročný týden po druhé vraždě takzvaného Kněze ještě zdaleka nebyl u konce. Nerada o něm četla hned po ránu, ale profesionálně ji samozřejmě zajímal. Smrt dvou mladých žen ji nenechávala chladnou, jen se naučila pracovat hlavně s fakty a diagnózou. Těmto věcem zasvětila celý život.

A protože byla neustále obklopena cizí bolestí a zklamáním, snažila se mít alespoň svůj osobní život hezky uspořádaný. Vyrostla zajištěná rodinným majetkem a dobrým vzděláním, takže jí Matissův obraz na stěně a křišťálová váza na stole připadaly samozřejmé. Dávala přednost čistým liniím a pastelovým barvám, jen tu a tam ji záhadně přitahovaly divoce barevné abstrakce nebo látky na ubrus. Ale smířila se s tím jako se součástí své osobnosti a byla spokojená. Spokojenost také považovala za jednu ze svých priorit.

Protože káva vystydla, odstrčila ji stranou a po chvíli odložila i noviny. Potřebovala by o vrahovi i obětech vědět víc, znát některé detaily. Pak si ale vzpomněla na staré pořekadlo, že někdy je lépe držet svá přání na uzdě, protože by se mohla vyplnit. Podívala se na hodinky a vstala. Neměla čas dumat tady nad novinovými články. Čekali ji přece pacienti.

Města na východním pobřeží jsou nejkrásnější na podzim. Léto je roztaví, zima rozteskní, ale podzim jim dává jakousi barevnou důstojnost.

Jedné chladné říjnové noci se Ben Paris znenadání probudil. Něco ho vyrušilo ze sna o třech krásných blondýnách. Vstal a dopotácel se k prádelníku pro krabičku cigaret. Dvacátá druhá, připočetl v duchu.

Zapálil si, a teprve když vydechl známý nahořklý kouř, vydal se do kuchyně. Rozsvítil zářivku nad sporákem a s přivřenýma očima čekal, jestli nezahledne šváby. Vypadalo to, že poslední postřík zabral. Postavil vodu na kávu a natáhl se pro hrnek.

V ostrém kuchyňském světle působila jeho tvář tvrdě, až nebezpečně. Však také přemýšlel o vraždách. Jeho nahé tělo se mohlo zdát vyhublé, kdyby se pod kůži nerýsovaly svaly.

Nevařil kávu, aby ho udržela vzhůru. Během dlouhých nočních hlídek se naučil poručit mysli i tělu, když bylo nutné neusnout.

Na stůl vyskočila menší šedá kočka a upřeně se na něho zahleděla. Když pochopila, že je duchem nepřítomný, raději chuť na druhou večeři pustila z hlavy a začala se olizovat.

Nebyli o moc dál než na začátku, kdy našli tu první zavražděnou. A jakmile svítla naděje, že mají stopu, během dlouhých pochůzek se zase vytratila. Dostali se do slepé uličky, uvědomil si. Nikde nic. Nula.

Samozřejmě se objevilo pět týpků, co se k vraždám přiznali sami – všechno narušené osobnosti toužící po pozornosti. Dvacet šest dnů po druhé vraždě a oni přešlapují na místě. A Ben dobře věděl, že každý další den stopa ještě víc chladne. Tisk se odmlčel a lidé se začali uklidňovat. To se

mu nelíbilo. Zapálil si od oharku novou cigaretu a pomyslel na ticho před bouří. Vyhlédl oknem do noci ozářené půlměsícem a zamyslel se.

Bar U Douga se nacházel jen pět mil od Benova bytu. Touhle dobou už se v něm nesvítilo. Kapela odešla a podlahy byly vytřené. Francie Bowersová vyšla zadním vchodem a natáhla si svetr. Nohy ji pěkně bolely. Měla za sebou šest hodin na vysokých podpatcích, ale spropitné za to stálo. Jako koktejlová číšnice se sice dost naběhala, ale pokud to nohy vydržely, dokázala si slušně vydělat.

Ještě pár takových večerů, uvažovala, a možná bude moct složit zálohu na ten malý volkswagen. Už žádné kordcání autobusem – to byla její představa ráje.

V jednom nártu ji píchlo, až sebou škubla. Pak se zadívala do uličky za barem. Ušetřila by tak nejmíň půl kilometru, ale byla tam tma. Popošla ještě kousek směrem k osvětlené cestě, ale pak to vzdala. Tma netma, neudělá ani o krok navíc, než bude muset.

Tentokrát čekal velmi dlouho, ale věděl, že se dočká. Hlas přece říkal, že jedna zbloudilá duše přichází. Blížila se rychle, jako by přímo dychtila po spáse. Celé dny se za ni modlil. Brzy se jí mělo dostat odpuštění a on byl jeho jediným vykonavatelem.

Třas mu přecházel z rukou do celého těla. Pocítil příval síly. Modlil se skrytý ve stínu, dokud ho neminula.

Pak rychle, se soucitem vyrazil. Stačila jen jednou zalapat po dechu a šál na jejím hrdle se stáhl. Vydala jakýsi bublavý zvuk a hrůzou bez sebe upustila plátěnou kabelu. Oběma rukama popadla škrtidlo.

Jindy se cítil silnější a dokázal je vyřídít velmi rychle. Tahle ale byla plná ďábla, pokoušela ho. Trhala hedvábnou

látkou a zarývala mu nehty do rukavic. Kopala za sebe, a tak ji zvedl ze země, ale nepřestávala sebou házet. Od-kopla nějakou plechovku a ta hlasitě zachrastila. Ten zvuk mu rezonoval v hlavě, že div nevykřikl.

Když konečně ochabla, plakal a podzimní vítr mu vy-soušel slzy na tvářích. Položil ji jemně na beton a dal ji roz-hřešení jazykem Starého zákona.

Našla klid. A on, pro tu chvíli, také.

„Nemusíš nás cestou zabít,“ stěžoval si Ed na zadním seda-dle, když Ben prudce otáčel svého mustanga na rohu Pěta-padesáté. „Už je stejně mrtvá.“

Ben přeřadil a projel další zatačkou. „To tys zničil naše poslední auto. *Moje* auto!“ dodal beze zloby. „A mělo na-jeto jen pětasedmdesát mil.“

„Chytl jsem chlapa, co překročil rychlost,“ zamumlal Ed.

Mustang najel na nějaký hrbol a Ben si uvědomil, že musí zkontrolovat tlumiče.

„A nezabil jsem tě.“

„Zhmožděniný, odřeniný.“ Ben znovu přeřadil. „Četné zhmožděniný a odřeniný,“ opravil se.

Ed se usmál. „Ale dostali jsme je, co?“

„Byli v bezvědomí.“ Ben prudce zastavil a schoval klíč-ky do kapsy. „A mně museli sešívát ruku.“

„Brbly, brbly.“ Ed zívá a pomalu se vysoukal z vozu.

Teprve svítalo a dech se jim v chladném vzduchu srá-žel. Ulice už ožívaly. Ben, zachumlaný v bundě, se protlačil hradbou zvědavců do páskou obehnané uličky.

„Ahoj, Slyi,“ kývl na policejního fotografa a pohlédl dolů na oběť číslo tři.

Odhadoval, že jí bylo něco mezi šestadvaceti a osma-dvaceti. Měla na sobě laciný svetřík a na nohou sešlapané

tenisky. Na tváři vrstvu make-upu a dlouhé zlaté náušnice, které se k oblečení nějak nehodily.

Zapálil si cigaretu a vyslechl hlášení uniformovaného policajta.

„Našel ji bezdomovec. Nechali jsme ho v antonu trochu vydýchat. Zdá se, že se tady prohraboval odpadky a tolik ho vyděsila, že mi málem vlítl pod kola.“

Ben přikývl a znovu si přečetl vzkaz přišpendlený ke svetru té ženy. Pocítil záchvat zuřivé beznaděje. Ed se mezitím shýbl a vzal do ruky její plátěnou kabelu. Vysypalo se z ní několik autobusových lístků.

Čekal je další perný den.

O šest hodin později se vrátili do kanceláře. Oddělení vražd nebylo zdaleka tak útulné místo jako stanice někde na předměstí. Běžově vymalované stěny doplňovala v létě zapařená a v zimě ledová dlažba, ale ať se uklízečky snažily sebevíc, stále tu vzduch páchl kouřem, potem a kávovou sedlinou. Pravda, na jaře zaměstnanci vybrali nějaké peníze na květinovou výzdobu. Ale kytky na parapetech stejně spíš přežívaly, než kvetly.

Ben kývl na Lou Rodericka, který datloval nějakou zprávu. Tenhle detektiv přistupoval k práci s úřednickou svědomitostí jako účetní k daňovým přiznáním.

„Harris tě chce vidět,“ ozval se Lou, a aniž vzhlédl, soucitně se usmál. „Právě se vrátil od starosty. A Lowensteinová má pro tebe myslím vzkaz.“

„Dík.“ Ben chvíli zíral na tyčinku Snickers, kterou měl Lou položenou na stole. „Hele, Lou...“, začal.

„Na to zapomeň.“ Roderick psal dál, aniž vyšel z rytmu.

„To seš kamarád?“ zahučel Ben a šoural se k Lowensteinové.